

© Arnout Hulskamp

Jamal Ouariachi – The Netherlands

Een Honger (2015)

A Hunger

Publishing House **Querido**

Biography

Jamal Ouariachi, born in 1978, is the son of a Dutch mother and a Moroccan father. Jamal studied psychology at the University of Amsterdam and spent years working as an online therapist. He made his literary debut in 2010 with the novel *De vernietiging van Prosper Morèl* (*The Destruction of Prosper Morèl*). Since then he has written controversial stories, articles and columns for a range of leading publications including *nrc.next*, *HP/De Tijd*, *de Volkskrant*, *Knack Focus* and *Vogue*. His second novel *Tenderness* earned him nominations for the BNG Literatuurprijs and the Gouden Uil. He followed it up with *25*, one third of a Dutch literary trilogy written in response to *Fifty Shades of Grey* together with Daan Heerma van Voss and David Pefko.

Synopsis

Aurélie is the loving and dedicated mother of a three-year-old daughter, a role she combines with a successful career in television. Her life is turned upside down when she receives a phone call out of the blue from an ex-lover: Alexander Laszlo, formerly an iconic figure in the world of Dutch development aid and once better known as ‘Holland’s answer to Bob Geldof.’ Ten years previously, the passionate relationship between Aurélie, then a young student, and the flamboyant Alexander came to an abrupt end when Laszlo was convicted of sexually abusing one of his Ethiopian foster children. The boy had been brought to Amsterdam together with a dozen other children to be raised as part of Laszlo’s megalomaniac Future Leaders of Europe initiative. The aim was to give these children the best possible education so that they would return to their homeland armed with the knowledge to make a difference to society.

Een Honger
Jamal Ouariachi

Busje (1)

Sneller dan veilig was stoof de minibus voort door de grijze blubber, liefdesbaby van sneeuw en strooizout, bij een buitentemperatuur van -9°C , terwijl binnen een ouderwetse autokachel goedbedoelde maar misselijkmakende hete lucht rondspoot die, in combinatie met de vochtige koolstofdioxide uit de monden van de twaalf inzittenden, zorgde voor de klamme atmosfeer van een tropisch zwemparadijs. Behalve de voorruit waren alle ramen beslagen.

Er klonken slechts twee stemmen, man en vrouw, beide afkomstig van een Radio 1-programma waarin voor een vroege zaterdagochtend wel erg wakker over politiek werd gepraat.

Drempels, bochten, remmen, optrekken: in de maag van Aurélie Lindeboom klotsten twee happen boterham heen en weer in een poeltje koffie. Primatour vergeten in te nemen, wagenziekte streed zij aan zij met de kater van haar afscheidsfeestje, dat pas was geëindigd toen er nauwelijks nog tijd over was om te slapen.

Ze legde haar zware hoofd op de schouder van Yohannes, die rechts van haar zat. Een vlaag vanille en de kokosgeur van zijn kroeshaar activeerden haar speekselklieren en ondanks haar samengeknepen maag kreeg ze trek in iets zoets. Tas, met daarin onder meer een pak Oreó's, niet binnen handbereik. Ter compensatie knauwde ze wat op het middelste kootje van haar wijsvinger.

‘Zit je nou op je duim te zuigen?’ vroeg Yohannes.

Beschaamd trok ze de vinger uit haar mond en wierp een blik op de man links van haar, de man die ze tot voor kort alleen van tv en uit de krant kende. Hij leek het niet te hebben gehoord, veegde met de mouw van zijn jas wat condens van het raampje naast hem. Buiten ontwaakte de stad, de luie winterzon kwam op, of preciezer: het daglicht zwol aan. Van de zon was op deze zwaarbewolkte winterochtend niets te zien. 196 Om tien voor acht had ze voor de laatste maal de inhoud van haar fluorescerend groene koffer geïnspecteerd, checklist in de hand. Maar was de checklist wel compleet? De afgelopen weken was ze soms midden in de nacht wakker geschrokken met in haar hoofd iets waar ze hoe-konze-het-vergeten nog geen seconde aan had gedacht. De paniek werd op zulke momenten versterkt door de mogelijkheid van al die andere dingen waar ze overdag bij volle helderheid niet aan gedacht had, en die haar misschien wel nooit in haar slaap zouden komen verrassen. Pas als ze goed en wel in Ethiopië was, zou ze zich ten volle realiseren wat ze allemaal had verzuimd mee te nemen en dan was het te laat, want ze hadden daar natuurlijk niks.

De Emergency-kit met daarin een draagbare operatiekamer bestaande uit eerstewereldfrivoliteiten als steriele injectie-naalden en scalpels en latex handschoenen en verbandgaasjes, en verder volgestouwd met diarree remmers, tientallen zakjes ors, malariapillen, breedspectrum-antibiotica en het speciale gele vaccinatiepaspoortje waarin haar inenting tegen dtp, hepatitis a en gele koorts vermeld stonden. In een winkel voor reisbenodigdheden had ze zich verder nog allerhande middelen tegen insecten laten aansmeren, alsook zeep waar je geen water voor nodig had, waterzuiveringspoeder, een tekenpincet, vlooienpoeder en de krachtigste deet-spray (50%) die ze kon vinden.

Check.

De nacht: pyjama, hoofdlantaarn, hygiënisch slaapzakje, boeken over Ethiopië waarin ze nog steeds niet begonnen was.

Check.

Kleding: spijkerbroeken, opdrukloze T-shirts, veel koloniaal linnen – in wat voor bui van overdreven serieuze had ze die selectie gemaakt? Had ze dan toch iets geërfd van dat kleurloze idealisme waar de Bejaarden zich vroeger met zoveel vreugdeloze passie aan hadden overgegeven?

Snel propte ze twee vrolijke jurkjes in de koffer, en in haar toilettaas wat make-up.

Handbagage: eten voor onderweg, tandenborstel, notitieboekje, fototoestel, memorecorder. Laptop in waterdichte hoes = draagbaar laboratorium. Laatste wijziging: Globalization and Its Discontents van Stiglitz eruit (waarom zat dat erin? Alsof ze dat in het vliegtuig ging lezen!), Hemingways A Farewell to Arms erin: een afscheidscadeautje van Alice, die ‘nog 197 nooit zo’n mooi liefdesverhaal’ had gelezen, al had ze dat een jaar eerder ook beweerd over dat overschatte lichtheidsboek van Kundera, en een jaar dáárvoor was het weer iets anders geweest, wat? , The English Patient? , ja, Alice had een groot hart.

Alles aan boord.

Twee over acht: de bel. Yohannes.

‘Yo, Yoyo!’

Ze omhelsden elkaar.

‘Laat geworden?’ Hij liet haar los, bestudeerde haar gezicht.

‘Nogal, ja. Bij jullie ook, zo te zien?’

Zijn hinniklachje, schor: ‘Mensonterend laat.’

Heldhaftig tilde hij haar overvolle prinsessenkoffer op en samen stommelden ze de trappen af. Ze stapten in de vrieskist van de donkere ochtend, waar het geklingel, geknal en geroffel klonk van metaal op metaal, en hout op metaal: de kraamzeters waren bezig de markt op te bouwen onder het oranje licht van de straatlantaarns. Tranen in haar ogen van de kou, maar ze stond zichzelf geen klacht toe: ze zou deze kou nog gaan missen de komende weken.

Bij de incheckbalie op Schiphol werd het gezelschap (minus chauffeurKoter Tewolde, die weer met het busje huiswaarts was gekeerd) opgewacht door Machteld, de vrouw van het donateursblad Tesfa, en Harm, de enige professionele journalist die interesse had kunnen opbrengen voor deze expeditie. Of nu ja, interesse... Aurélie had hem enkele weken eerder ontmoet, tijdens de kennismakingsborrel op de Keizersgracht, en toen al kreeg ze het sterke vermoeden dat hij veel liever naar Afghanistan of Irak was uitgezonden. Dat waren de landen waar je op dit moment moest zijn, want iederéén was daar, maar Oneindig Laagland, het opinieblad waar hij voor werkte, had anders besloten.

‘En jij, waar schrijf jij voor?’ had hij bij die gelegenheid aan Aurélie gevraagd, en met de nodige schroom had ze geantwoord: ‘O, gewoon, voor het faculteitsblaadje van school. Ik ga eigenlijk mee vanwege mijn afstudeeronderzoek, maar het lijkt me gewoon wel leuk om ook een soort reisreportage te schrijven of zo.’

Harm had geknikt en was vervolgens een nieuw drankje gaan halen, terwijl Aurélie zichzelf vervloekte vanwege 2 x ‘gewoon’, 1 x ‘eigenlijk’ en tot overmaat van ramp ook nog

1 x 'of zo'. Naar haar afstudeeronderzoek had hij die avond verder niet gevraagd.

Nu stond hij te gapen in spijkerjack en camouflagebroek. Machteld was de opgewektheid zelve en begroette iedereen met uitbundige zoenen, ook Aurélie, die nu blijkbaar een beetje bij de familie hoorde. Ze vond Machteld wel schattig, zo'n heerlijke mollige vrouw met een praktisch kapsel, bij wie alles erop duidde dat ze haar zorgzame karakter, na het volwassen worden van haar kinderen, ten dienste van de behoeftige medemens had gesteld, een vrouw die zich nooit door cynisme uit het veld zou laten slaan – een uitstervend ras.

Het gezelschap bestond nu uit dertien leden en hoewel Aurélie niet bijgelovig was, gaf dat getal haar toch een onaangenaam gevoel, dat zich gezellig aansloot bij het reeds aanwezige ensemble van vermoeidheid, verbolgen lever, getergde maag en zenuwpezende darmen. Pas voorbij de douane, toen er eindelijk gelegenheid was om te zitten en iets te eten, kwam ze een beetje tot zichzelf. De grote raampartij bij de gate toonde ijzigblauwe klm-toestellen op berijpt tarmac, gehuld in dikke slierten mist. Ze at een van huis meegebrachte appel, dronk daarna een half flesje water leeg.

Veel Ethiopiërs in de wachtruimte. Dat mocht niet verbazen en toch verbaasde het haar. Hoe ze eruitzagen. Zakenlieden, keurig in pak. Gezellige gezinnen, zichtbaar welvarend. Wat had ze dan verwacht? Ja, blanken natuurlijk, met T-shirts van unicef of Save the Children of Oxfam Novib of hoe al die clubs ook mochten heten. Maar blijkbaar gingen er ook mensen voor zaken of voor hun plezier naar Ethiopië. En met dat inzicht kwam haar deelname aan deze reis haar ineens voor als een totale charade. Aurélie Lindeboom gaat in ontwikkelingshulp – zij! Zij, bij wie de betrokkenheid met de

derde wereld zich een jeugd lang had beperkt tot luisteren naar platen van Kinderen voor Kinderen. Voor kiiiin-du-run van dáááááár – nee hoor, gewoon omdat ze die rotdeuntjes niet uit haar kop kreeg. Ze kon zich maar één gelegenheid herinneren waarbij ze – in een kortstondige fase van adolescent idealisme – haar ouders had gevraagd, nee, bevolen om een substantieel bedrag (50 gulden) over te maken op Giro 555. Ergens halverwege de jaren negentig was dat, toen tv-beelden vanuit Rwanda slachtoffers met afgehakte lichaamsdelen toonden, gefragmenteerde lijken in modder, de eindeloze stromen vluchtelingen te voet op weg naar de grens met Congo. Er kwam een Nationale Inzamelingsactie met bijbehorend tv-spektakel en 199 Aurélie wilde deelgenoot worden van de collectieve filantropie die het land in haar greep hield. ‘Dat geld komt toch nooit aan bij de mensen die het nodig hebben,’ stribbelden de Bejaarden tegen. Vond zij toen cynisch, en na lang doorzeuren kwam dan toch het boekje met overschrijfformulieren op tafel. Een warm gevoel doorgolfde haar toen het bedrag werd ingevuld, de ouderlijke handtekening gezet. Die geelgekleurde aflaat stond voor háár bijdrage aan de eensgezinde poging van het ene volk een ander volk te redden. Bijna-tranen van trots.

De Bejaarden hadden helaas gelijk gehad met hun scepsis, zo bleek een jaar of wat later, toen Aurélie een reportage zag over wat er uiteindelijk met het hulpgeld gebeurd was. Dat er in dat vluchtelingenkamp in Congo vooral Hutu’s waren terechtgekomen: de genocideplegers. Niet de slachtoffers, de Tutsi’s, zoals de landelijke tv-actie had doen voorkomen.

Namens haar dertienjarige ik voelde ze zich alsnog bekocht. Maar wat had haar ook bezielde? Waar was die plotse aanval van weldoenerij vandaan gekomen?

School waarschijnlijk. Groepsdruk. Bijna religieus, hoe Nederlandse kindertjes werden opgevoed met een schuldgevoel over hun welstand. Kinderpostzegels: daar begon het al mee. Zelden had Aurélie het Goede Doel en de Derde Wereld intenser gehaat dan tijdens de regenachtige najaarsdag waarop ze de deuren van onwillige vreemden langs moest om te leuren met velletjes filatelie.

(Afgelopen herfst had ze in de krant zo'n opgewekt berichtje aangetroffen – '... mogen honderdduizenden basisschoolleerlingen weer de straat op...': die middeleeuwse martelmethode om kinderen de Hollandsche charitasgeest bij te brengen (helpen is lijden) bestond dus nog steeds!)

Toch zat ze nu hier, te wachten tot ze aan boord mocht van de grote Airbus die haar naar Ethiopië zou brengen, waar voor de zoveelste maal in de geschiedenis een hongersnood het leven van honderdduizenden, misschien wel miljoenen mensen bedreigde. Haar afstudeeronderzoek zou daar geen verandering in brengen, maar de reportage die ze wilde schrijven voor het faculteitsbladje – waarvan ze stiekem hoopte dat een serieuze krant of misschien een tijdschrift als *Oneindig Laagland* die zou willen doorplaatsen – kon misschien een klein, een piepklein verschil 200 maken. Bewustwording, daar ging het om. Voor een herhaling van de Rwanda-verwarring hoefde niemand bang te zijn. Het weinige dat ze tot nu toe over Ethiopië had geleerd, was dat er geen oorlog gaande was en ook geen genocide, er stond zelfs geen krankzinnige dictator aan het roer, het was gewoon een land waar het zó lang niet geregend had, dat er niets meer te eten was. Simpele waarheden – ze bestonden nog. Toch nog. En zij kon helpen door de aandacht op die ellende te vestigen – de aandacht van de wereld, die momenteel volledig gefixeerd was op de oorlog tegen het terrorisme.

A Hunger

Jamal Ouariachi

Translated from Dutch by Michele Hutchison

Minibus (1)

Faster than was safe, the minibus raced through the grey slush, spawn of snow and road salt; the outside temperature was minus 9°C, while inside an old-fashioned car heater shot out well-intentioned but nauseating hot air which, in combination with the moist carbon dioxide from the mouths of 12 passengers, recreated the clammy atmosphere of an indoor tropical water park. Aside from the windscreen, all of the windows had steamed up.

Only two voices could be heard, one male, one female, both originating from a Radio 1 programme in which a very lively conversation about politics was being held for so early on a Saturday morning.

Speed bumps, bends, brakes, acceleration: the two bites of sandwich in Aurélie Lindeboom's stomach sloshed back and forth in a puddle of coffee. She'd forgotten to take her pills, car sickness had joined forces with the hangover from her leaving party that had only ended when there was barely enough time left for sleep.

She rested her heavy head on the shoulder of Yohannes who was sitting to her right. A waft of vanilla and the coconut smell of his frizzy hair activated her salivary glands and, despite her clenched stomach, she hankered after something sweet. Bag, containing a packet of Oreos amongst other stuff, out of

reach. To compensate, she chewed on the middle section of her index finger.

‘Are you sucking your thumb?’ Yohannes asked.

She pulled her finger from her mouth, ashamed, and glanced at the man to her left, the man she’d only known from TV and the papers until very recently. He didn’t seem to have heard and used the arm of his jacket to wipe condensation from the window next to him. Outside, the city was waking up, the lazy winter sun rose, or to be more precise: daylight swelled. There was nothing to see of the sun on this overcast winter morning. At ten to eight, she’d inspected the contents of her fluorescent green suitcase one last time, checklist in hand. But was everything on the checklist? Over the past weeks, she’d sometimes jerked awake in the middle of the night with something – how could she have forgotten? – that hadn’t even crossed her mind yet. At moments like that, the panic was reinforced by the possibility of all the other things she hadn’t thought about during the day when her mind was clear, things that might come and surprise her in her sleep. It wasn’t until she was actually in Ethiopia that she would fully comprehend just how much stuff she had failed to take with her and then it would be too late, because they didn’t have a thing there, of course.

The Emergency Kit contained a portable operating theatre consisting of First World frivolities such as sterile hypodermic needles and scalpels and latex gloves and bandage gauzes. It was also crammed with diarrhea inhibitors, dozens of sachets of ORS, malaria pills, broad-spectrum antibiotics and the special yellow vaccination passport listing her inoculations against DTP, hepatitis A and yellow fever. In a shop that sold travel equipment, she’d allowed them to ply her with all kinds

of insect repellents, plus soap you didn't need water for, water purification powder, a tick tweezer, flea powder and the most powerful DEET spray (50%) she could find.

Check.

For the nighttime: pyjamas, head torch, anti-transpiration sleeping bag, books about Ethiopia she hadn't got around to reading yet.

Check.

Clothes: jeans, plain t-shirts, a lot of colonial linen – what kind of ridiculously austere mood had she been in when she'd made that selection? Had she managed to inherit some of the drab idealism the Olds had surrendered to with so much joyless passion?

She quickly chucked two cheerful dresses into the case and some make-up into her toiletry bag.

Hand luggage: food for the journey, toothbrush, notebook, camera, dictaphone. Laptop in a waterproof cover = portable laboratory. Last change: out with Stiglitz's *Globalization and Its Discontents* (what was that doing there? As if she was going to read that on a plane!), in with Hemingway's *A Farewell to Arms*: a leaving gift from Alice who had 'never read such a nice love story,' even though she'd said the same thing a year previously about that overrated lightness book by Kundera, and the year before that it had been something else again, what? *The English Patient*? Sure, Alice had a big heart.

Packed and ready to go.

Two minutes past eight: the bell. Yohannes.

'Yo, Yoyo!'

They hugged.

‘Late night?’ He released her and studied her face.

‘You could say that. You too, by the looks of it?’

His whinnying laugh, hoarse voice: ‘Inhumanly late.’

He courageously lifted up her overstuffed princess’ suitcase and they staggered down the stairs together. They stepped out into the bitter cold of the dark morning to the clanging, banging, drumming sound of metal on metal, and wood on metal: the stall builders were busy setting up the market beneath the orange light of the street lamps. Tears in her eyes from the cold, but she didn’t allow herself to complain: she’d miss this cold in the weeks to come.

At the check-in at Schiphol airport, the group (minus driver Koter Tewolde, who’d headed home with the bus) was met by Machteld, the lady from the charity magazine *Tesfa*, and Harm, the only professional journalist who’d been able to summon up interest in the expedition. Or should that be ‘interest’... Aurélie had met him a few weeks earlier, during the meet and greet at the Keizersgracht, and even then she’d got the strong impression he’d rather have been sent to Afghanistan or Iraq. Those were the places to be now because simply everyone was there, but *Infinite Lowlands*, the magazine he worked for had had other ideas.

‘And you, who do you write for?’ he’d asked Aurélie, and she replied, with some hesitation, ‘Oh, you know, just the faculty’s paper at uni. I’m actually going for my graduation project, but I sort of liked the idea of sort of writing a travelogue.’

Harm had nodded and then gone to fetch another drink, while Aurélie cursed herself for her ‘you know’ and ‘actually’ and ‘sort of’: twice. He hadn’t asked about her graduation project that evening.

Now he stood before her, yawning in a denim jacket and combat trousers. Machteld was the very picture of cheerfulness and greeted everyone with a protracted series of kisses, even Aurélie, who was now clearly a member of the family. She found Machteld quite adorable, such a delicious plump woman with a practical haircut, everything suggested she had redirected her caring nature to the service of her needy fellow men after her children had flown the nest; a woman who'd never be put off by cynicism, a member of a dying breed.

The group now contained 13 members and although Aurélie wasn't superstitious, the number gave her an uneasy feeling, which merrily joined in with the already present ensemble of tiredness, angry liver, tormented stomach and nervous intestines. It wasn't until after customs, when there was finally an opportunity to sit down and eat something, that she came to a little. The large windows at the gate revealed ice-blue KLM planes on frosted tarmac, shrouded in thick trails of mist. She ate an apple she'd brought from home and drunk half a bottle of water.

Lots of Ethiopians in the waiting room. It shouldn't be a surprise and yet it was. The way they looked. Businessmen in neat suits. Happy families, visibly affluent. What had she expected then? White people of course, wearing UNICEF t-shirts or Save the Children or Oxfam or whatever those charities were called. But clearly people also went to Ethiopia for business or pleasure. And with that insight, her participation in the trip suddenly seemed a complete charade. Aurélie Lindeboom joining the VSO – her! Aurélie, whose commitment to the Third World had consisted of watching an old video of Band Aid. Feed the world, but only because you couldn't get the song out of your head. She could only remember one instance – in a brief phase of adolescent idealism – in

which she'd asked her parents, no, ordered her parents to transfer quite a large sum (50 guilders) to the national fundraising campaign Giro 555. Somewhere halfway through the nineties that was, when they'd shown Rwandan victims with chopped off limbs on TV, body parts in the mud, the endless streams of refugees on their way to the Congolese border on foot. There was a countrywide fundraising drive with an accompanying TV show and Aurélie wanted to be part of the collective philanthropy that held her country in its grip. 'The money never reaches the people who need it,' the Olds countered. She thought that cynical and, after a lot of whining, the cheque book finally appeared on the table. A warm feeling flooded through her when the sum was filled out, parental signature added. That yellow-tinted indulgence stood for her contribution to the concerted efforts of one people trying to save another. She almost shed tears of pride.

A year or so later, it transpired that the Olds had been right in their scepticism, alas: Aurélie saw a report about what had actually happened to the money raised. The refugee camps in Congo were mainly filled with Hutus: the perpetrators of the genocide. Not the victims, the Tutsis, as the national TV campaign had suggested.

She still felt cheated on behalf of her 13-year-old self. But what had possessed her? Where had the sudden attack of do-goodish behavior come from?

School, probably. Peer pressure. It was almost religious, the way Dutch children were raised to feel guilty about their easy lives. Children's stamps: that was where it started. Aurélie had rarely hated charity and the Third World more intensely than during the rainy autumnal day when she'd had to knock on the doors of hostile strangers peddling philatelic sheets.

(The previous autumn she'd come across another of those breezy items in the newspaper – ‘a hundred thousand primary school pupils hit the streets once again...’ that medieval torture method to instill the Dutch charitable spirit in children (helping is suffering) still existed!)

Yet here she sat now, waiting to board the large Airbus that would take her to Ethiopia, where for the nth time in human history a famine threatened the lives of hundreds of thousands, perhaps even millions of people. Her graduation project would broker no change, but the article she wanted to write for her faculty's paper – which she secretly hoped a serious paper or maybe even a magazine like *Infinite Lowlands* would want to republish – might possibly make a small, a tiny difference. Raising awareness, that was the point. No one needed to be afraid of a repeat of the Rwanda confusion. The little she had learned about Ethiopia up to now was that there was no war and no genocide; there wasn't even a crazy dictator at the helm. It was simply a country where it hadn't rained for so long that there was nothing to eat. Simple truths still existed. They still did. And she could help by drawing the world's attention to the misery – attention that was currently focused on the war against terrorism and nothing else.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

Jamal Ouariachi – The Netherlands

Een Honger

A Hunger

592 pp, 2015

Translations: The rights for translation have not been sold yet.
(Last Update – March 2017)

Publishing House **Querido**

Spui 10, 1012 WZ Amsterdam, The Netherlands

Tel. +31 207607210

Contact: a.portegies@querido.nl

Rights Agent: Martijn Prins – m.prins@singeluitgeverijen.nl

ISBN: 978-902-145-679-9

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

